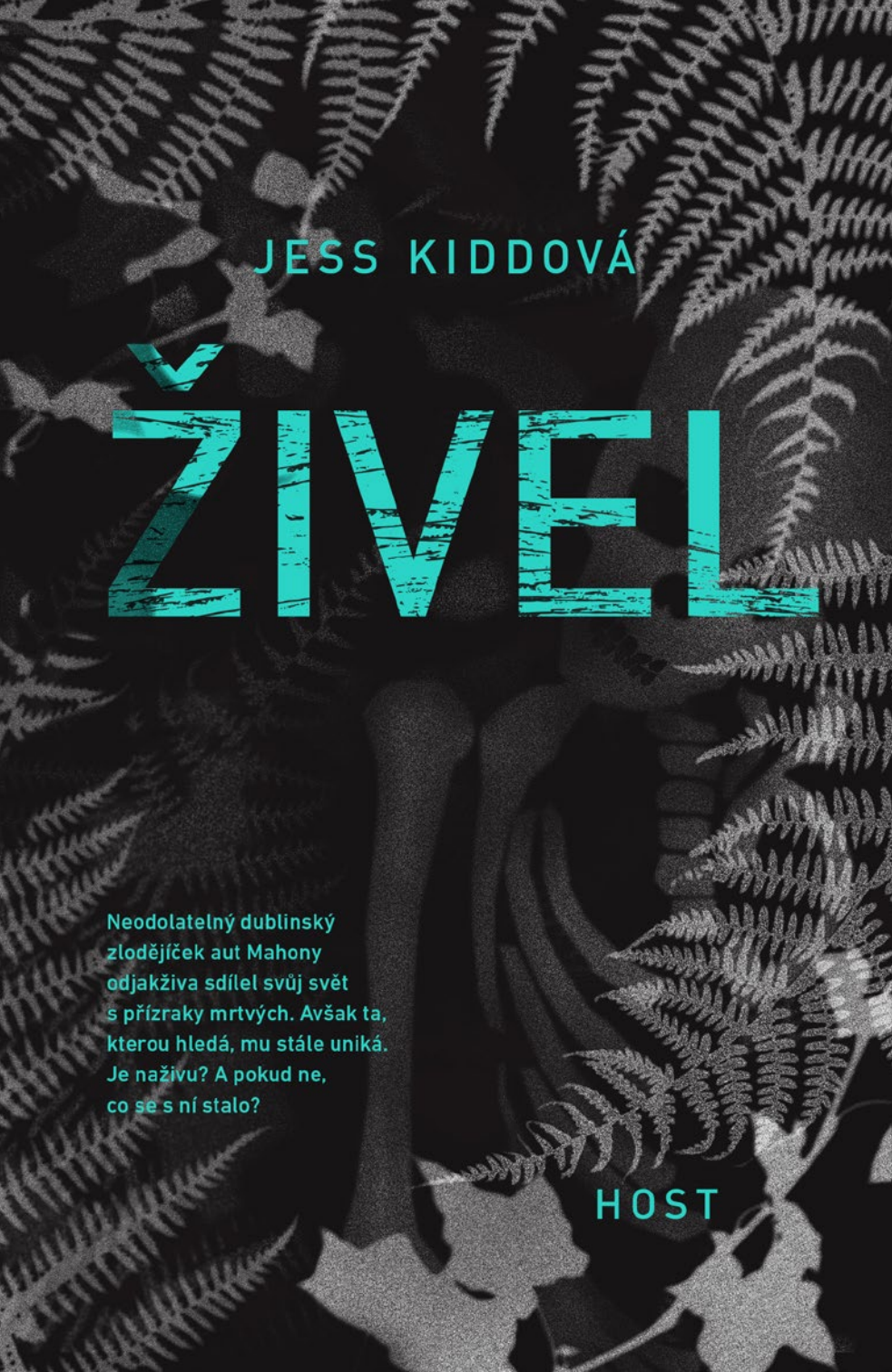

JESS KIDDOVÁ

V ŽIVEL

Neodolatelný dublinský
zlodějíček aut Mahony
odjakživa sdílel svůj svět
s přízraky mrtvých. Avšak ta,
kterou hledá, mu stále uniká.
Je naživu? A pokud ne,
co se s ní stalo?

HOST

JESS KIDDOVÁ
ŽIVEL

JESS KIDDOVÁ

ŽIVEL

BRNO 2017

Copyright © Jess Kidd, 2016
Translation © Roman Tílcer, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-263-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-264-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-265-7 (Formát MobiPocket)

Otci

PROLOG

Květen 1950

Dal první ránu: dívka ani nepípala, jen vypoučila tmavé oči. S mírným zavravoráním se shýbla a odložila dětátko. Muž stál a čekal.

Sotva se narovnala, srazil ji druhou ranou k zemi. Spadla nešikovně, zkroutila si nohu pod tělem. Obkročmo si na ni klekl, takže by stěží viděla světlo zelenající se ve stromech, kdyby vzhledla, jenže ona se vzhůru nepodívala. Otočila hlavu ke svému chlapečkovi na zemi, k jeho bledému obličejí v záhybech deky. Odkopal si nožičku s prstíčky pěkně v řadě jako hrášky v lusku. Jelikož ho nemohla držet v náruči, snažila se ho obejmout očima, pohledem ho přemlouvala, ať je potichu, ať se zachrání.

Neviděla, jak se mužovy ruce míhají, ale každá rána ji zabolela až v temné duši. Kdysi mu tančícími prsty četla z čar na dlani budoucnost. Jeho ruce uměly postavit zeď, skácet strom a přinutit býka změnit směr. Uměly jí obejmout pas, ruku, kotník, zlehka vykreslit její krásu. Jeho prsty jí uměly hrát písně na záda nebo jí s mateřskou něžností zastřít pramen vlasů za ucho. Psaly jí složité milostné vzkazy na břicho, když rostlo a on jí s tichou vážností mazal jizvičky.

Po další ráně ohluchla a to, že dítě pláče, poznala jen podle tvaru pusinky. Neslyšela nic než nekonečné hučení. Stejně

jako když plavala pod vodou v divokém Atlantiku, v moři tak studeném, že by se vám z toho mohlo zastavit srdce.

Poslední úder ji oslepil. Ležela na kraji světa, konečně si přála, ať už je po všem. Obrátila zohyzděnou tvář ke svému krásnému chlapečkovi, myslela si, že ho i přes tu tmu ještě uvidí, jako matně zářící lesní růži.

Nemohla to vědět, ale v tu chvíli miminko přestalo plakat. Bez kolébky jejího pohledu se propadlo do nezměrné prázdnoty. Leželo a mlčelo jako hříbek.

Muž ji držel. S tichou oddaností sledoval, jak se každý její nádech mění v obtížné vítězství a špiní mu hrud' šarlatovou pěnou. Hladil ji po vlasech, občas jí je odhrnul z čela, jindy si vlhké pramínky namotával na prsty. Dlouho, předlouho ji kolébal a v jeho náruči se zdála drobná. Než odešla na onen svět, zvedla ruku jako snící dítě a slepými roztaženými prsty se ho dotkla na prsou. Jeden po druhém zlíbal všechny její bílé prsty s půlměsíčky černé hlíny za nehty.

Když znehybněla, ostríhal ji a vysvlékl — šaty zakope později, někdy jindy. Nemůže se vzdát všeho, teď ne, ještě ne.

Podíval se na ni. Nahá a bez tváře mohla být kdokoli a nikdo.

Zabalil ji do pytloviny, jemně ji překulil, opatrně jí zastrčil končetiny, celou pevně zavinul.

Les ho při té temné práci mlčky sledoval a ticho houstlo. Stromy přestaly ševelit a vrány oněměly hrůzou a odlétly. Dítě ani nedutalo, ale celou dobu se dívalo velkýma nemrkajícíma očima.

Přes mýtinu viděl mezi stromy místo, kde ji pohřbí: ostrov, který se objevuje pouze při velkém odlivu a na který můžete čekat roky, a stejně ho neuvídíte. To nebyla náhoda, ale dar z nebes. Zvedl ji do náruče a přebrodil řeku.

Uložil ji do pečlivě vyhloubeného hrobu uprostřed ostrova. Nebyla větší než mrtvě narozené tele, ale pro jistotu ji zatížil, protože se blížil příliv.

Vykoupal se, naposledy ji ze sebe smyl a mezitím se začalo stmívat. Potom si vzpomněl, že se musí postarat ještě o dítě, jinak veškerá námaha vyjde vniveč. Musí vykopat ještě jednu hlubokou díru, zabalit syna do deky a zaházet ho. Hlína mu zacpe ústa a pohltí pláč. Znovu se chopil rýče.

Jenže zatímco se koupal, les před ním nemluvně skryl.

Rozvinulo se kolem něj velké kapradí, obemkly ho kořeny stromů a břečťan vyrašil, aby ho zahalil jako plášť. K jeho hlavičce se sklonily větve a požehnaly mu sprškou listů. Krtci poslepu urputně plavali hlínou, až kolem něj silnými drápy zvedli val.

Když se pak muž rozhlížel kolem, ať se snažil, jak se snažil, dítě nenašel.

KAPITOLA 1

Duben 1976

Mahony si nahazuje batoh na ramena a vystupuje z autobusu v samém srdci vesnice jménem Mulderrig.

Dnes je to jen vlídné místo, roztažené, rozplácnuté a rozprostřené na slunci. Předstírá neškodnost.

Kdyby si ho Mahony pamatoval, což samozřejmě nemůže, všiml by si, že od chvíle, kdy tu byl naposledy, se toho moc nezměnilo. Mulderrig se nemění, ani rychle, ani pomalu. Šestadvacet let s ním ani nehne.

Mulderrig je totiž místo jako žádné jiné. Barvy jsou tu o něco zářivější a obloha o trochu širší. Stromy jsou tu staré jako hory a do moře se vlévá čistá řeka. Kdo se tu narodí, ten tu i žije a zemře. Nechce odsud pryč. Proč taky, když všechny cesty do Mulderrigu vedou z kopce, ale při odchodu by se člověk plahočil jen a jen do kopce?

V tuto denní dobu má těch pár místních obchodů zavřeno, okenice jsou zabedněné, cedule se pohupují v živém pozavíracím rytmu a tónu a vyhrátá písmena na průčelích vykvétají a vadnou. Na celé hlavní ulici, od Adairovy lékárny po Farrovy oděvy, od kanceláří advokátů Gibbonse & McGratha až po poštu a krámků se smíšeným zbožím, všude vládne ticho.

U natřené pumpy uprostřed náměstí sedí pár staroušek. Dnes z nich nevyrazíte ani slovo: jsou otupělí z počasí, protože tu už celé dlouhé dny nepršelo. Je nejteplejší duben, kam až

sahá paměť živých i mrtvých. Je takové vedro, že vrány létají s vyplazeným jazykem.

Řidič kývne na Mahonyho. „Jako by sem přišlo stonásobný léto, i když na pobřeží kilometr a půl odsad' leje jako z konve a fučí víchr, že by slípce umrzly cecky. Podle mě,“ dodává, „z toho kouká hromada průšvihů.“

Mahony pozoruje, jak autobus v rozpáleném mračnu prachu odjíždí z náměstí. Vrací se bez cestujících po úzkém kamenném mostě přes malátnou řeku. Jemný prachový závoj obklopuje všechno, co se v tomhle horku hýbe. Ačkoli moc se toho teď nehýbe, jen hlouček dětí, které se zpožděním peláší domů a za nimiž zvoní pronikavé výkřiky. Mámy doma chystají něco na zub a tátové čekají, až bude čas vyrazit na jedno. A tak se první živou duší, jež Mahonyho přivítá zpátky ve vesnici, stane Tadgh Kerrigan.

Tadgh zapírá lítačky Kerriganova baru poté, co s námahou vyměnil sud a dal slovně za vyučenou jednomu sklepnímu potkanovi. Nastavuje rudý obličej, aby chytil trochu bronz, a soustředěně se škrábe na zadku. Myslí na vdovu Farelylovou, na její nový bungalov, zázračnou bělost jejích záclon a holubičí klenutost její hrudi.

Náramně přísným pohledem sleduje, jak se k němu přes náměstí blíží Mahony. S tímhle zjevem, běží mu hlavou, to bude buď nějaký básník, nebo pěkný pošuk, s těma dlouhýma vlasama a koženou bundou, a jak se nese, jako by to jeho snad nesmrdělo.

„Dobřej.“

„Dobřej,“ odpovídá Mahony, shazuje batoh a usmívá se přes vlasy, nemytou hřívou, která mu narostla pod uši a ještě kousek dál.

Tadgh dospívá k závěru, že je to stoprocentně pošuk.

Těžko říct, zda s ním mrtví z Mulderrigu souhlasí, nebo ne, začínají ale opatrně vykukovat z ložnicových oken a celí nezřetelní proplouvat bočními uličkami, aby se rázem zastavili a dobře si Mahonyho prohlédli.

Mrtví totiž vždycky bývají nablízku živým, jako je on. Přitahuje je to ke zmateným a nepopsaným, narušeným a zlo-
meným, k těm, v jejichž příběhu zejí velké trhliny a mezery,
jelikož právě ty duchové vyloženě touží vyplnit. Mají příběhy
z druhé ruky a rádi by se o ně s vámi podělili. Jen kdybyste je
tak pustili přes práh!

Umějí se dívat. A umějí čekat.

Protože Mahony je teď nevidí.

Už dávno je přestal vnímat.

Nyní pro něj představují nanejvýš letmé zacupitání v se-
tmělém pokoji nebo občasné zakomíhání při okraji zorného
pole. Nyní si jich nevšímá stejně, jako byste ignorovali tikání
přespráhlých hlasitých pendlovek.

A tak vůbec nevnímá mrtvou stařenku, která vystrkuje tvář
ze zdi vedle Tadghova pravého lokte. A ani Tadgh ji nevnímá,
poněvadž je stejně jako my ostatní obdařen blaženou slepotou.

Mrtvá stařenka otevírá krhavé oči kulaté jako vejce v octu
a hledí na Mahonyho, ale ten se dívá jinam, usmívá se jen a pou-
ze na Tadghův široký obličej. „Dá se tu někde sehnat ubyto-
vání, šéfe?“

„Nezavádíš tu o práci.“ Tadgh si zkříží ruce vysoko na prsou
a lítostivě popotáhne.

Mahony vytáhne z bundy malou krabičku cigaret a Tadgh
si od něj jednu vezme. Chvilí stojí a pokuřují, Tadgh s očima
přimhouřenýma proti slunci, Mahony se stínem úsměvu na
rtech. Mrtvá stařenka se vynořuje ze zdi, vznáší se pěkných
pár centimetrů nad zemí, tajemně ukazuje ke sklepu a cosi
temně mumlá.

Mahony roztahuje koutky a odhaluje zuby v neodolatelném
úsměvu, jelikož tak díky svému přirozenému šarmu hravě
okouzlí i toho nejdrsnějšího parchanta na světě. „No, práce
je to poslední, co bych potřeboval. Dávám si pauzu od města.“

„Od hlavního, co?“

Mrtvá stařenka připlouvá tak blízko, aby mohla Mahony-
mu zašeptat do ucha.

Mahony potáhne a následně vydechne. „Jo. Od toho hluku, aut a potkanů.“

„Tak potkanů, jo?“ Tadgh mhouří oči.

„Velkejch jak ovce.“

Navenek Tadgh dělá jakoby nic, ale v hloubi duše s ním soucítí. „S potkanama jsou potíže na celým světě,“ mudruje.

„V Dublinu teda jo.“

„A co tě přivádí sem?“

„Chtěl jsem se trochu pokochat zelení. Víte, že na mapě kolem vás není vůbec nic? Jenom trojúhelníčky hor a na kilometry daleko řady a řady těch zelených stromčků.“

„Že by prdel světa tak táhla?“

Mahony se tváří zamyšleně. „A víte, že jo?“

„No, tak to seš tu správně. Prcháš na Divokej západ?“

„Už to tak vypadá.“

„Před slečnou, nebo před zákonem?“

Mahony si dá posledního šluka, šlehne vajglem po mrtvé stařence a ta po něm hodí navýsost znechuceným pohledem. Přizvedne si průsvitnou sukni a vpluje zpátky do zdi baru.

„Nebyla to žádná slečna.“

Tadghovi škube v obličej, jak se snaží potlačit úsměv. „Jak ti říkaj?“

„Mahony.“

Tadgh ocení pevný stisk. „Tak teda Mahony.“

„No a najdu tu dneska nocleh, nebo to budu muset zalomit na lavičce tamhle s těma staroušema?“

Tadgh zadržuje prd, aspoň dokud přemýšlí. „Jestli máš na zaplacení, tak pokoje tu pronajímá leda Shauna Burkeová — Rathmore House je nahoře v lese. A to je asi tak všechno.“

„To zní parádně.“

Tadgh si ho důkladně změří pohledem. Musí uznat, že na něm něco je. Je docela čahoun, nejspíš má i sílu, a možná nebude ani levej. Šacoval by ho ke třicítce, a ani ty tři křížky se na něm moc nepodepíšou, protože tyhle typy nestárnou. Mohl by se ale hodit do pucu — na bradě mu raší několikadenní

strniště. A ty směšný kalhoty: v rozkroku div neprasknou a dole mu to plandá tak, že by mohl zametat hlavní cestu.

Tadgh k nim kývne. „Tohle teď ka frčí? Takový zvony?“

„Jo, to frčí.“

„Nepřipadáš si v nich trochu jako šašek?“

Mahony se usměje. „Ve městě je nosej všichni. I širší.“

Tadgh o chloupek nadzvedne obočí. „Vážně? No, nechtěj je mít na sobě, až začne fučet.“

Nepochybuje, že kdyby toho frajera někdy napadlo se oholit nebo projít kolem mejdla, holky by se o něj porvaly. A Mahony to ví jakbysmet. Je to znát z křivky jeho úsměvu a ze světlýlek v tmavých očích. Je to znát z pohybů, jako by dokonale ovládal každíčký kousek svého těla.

Tadgh se odvažuje k úsměvu. „Budeš si muset dávat bacha na tu, co tam taky bydlí, na nějakou Cauleyovou. Ta ženská je dílo.“

„Na mě si hned tak někdo nepřijde.“ A s tím na něj Mahony upře rozesmáté oči.

Ačkoli Tadgh není bytost obzvlášť vnímavá, najednou si je jistý dvěma věcmi.

Zaprvé: ty oči už někde viděl.

Zadruhé: že ho nejspíš raní mrtvice.

Už dlouho mu totiž nic tak nerozpumpovalo krev a on si uvědomuje, že naplno zapřáhnout soustavu, která se zanášela a rezivěla příjemnou leností, není radno. Tiskne si ruce k obličejí a ztěžka se opírá o lítačky. Téměř cítí, jak mu k mozku uhání setsakramentsky velká krevní sraženina, která ho sprovodí ze světa.

„Není vám nic, šéfe?“

Tadgh otevírá oči. Frajer, co si dává pauzu od Dublinu, se na něj mračí. Tadgh mlčky odřikává modlitbu proti nejtemnějšímu z temných mulderrigských snů. Vytahuje z kapsy kapesník a utírá si čelo. A jak mu slehávají chloupky na zátylku, říká si, že ten frajer doopravdy není nic víc než cizinec.

To, co snad v jeho tváři zahlédl, je pryč.

Stojí před ním hipík z Dublinu se slabostí pro prdel světa.
„V pohodě?“

Tadgh přikyvuje. „Jo, jasně.“

Cizinec se usmívá. „Máte otevříno? Dal bych si pivko.“

„No tak pojď dál,“ zve ho Tadgh s pevným rozhodnutím, že slunění nechá na jindy.

Slunce musí zoufale bojovat, aby se dostalo přes okna do Ker-riganova baru, ale když se mu podaří proniknout zakouřenými záclonami, posvítí na ulepené stoly z tmavého dřeva. Nebo dodá matný lesk mosazným ozdobám z koňských postrojů vedle krbu, v němž nehoří a který je nacpaný balíčky brambůrků. Nebo zbarví ještě sytějším, teplejším odstínem půllitr stoutu v ruce seržanta Jacka Brophyho.

„Jacku, tohle je Mahony.“

Mahony si odloží batoh u dveří.

Jack se otočí a podívá se na něj. Pokývne. „Natoč mu pivo, Tadghu. Tady, Mahony, přisedni si.“

Mahony usedá vedle Jacka, silného, statného chlapa jako hora, a stejně jako všemi smrtelníky se jím začíná rozlévat pohoda. Nemůže vědět, že Jack — ať už ve službě, či mimo ni — takhle působí na ztracence, ztracence, lidi s bohatou představivostí a jankovité koně. Zeptejte se, koho chcete, a on vám poví, že právě proto je to dobrý strážník. Pracuje na pobřeží od Ennismoru po Belmullet a urovnává potíže se záškodníky, ukřivďenci a očerněnými, aniž by musel jedinkrát zvýšit hlas.

Tadgh položí před Mahonyho půllitr.

„Tak co tě k nám přivádí?“ povídá Jack a málem u toho ani nehýbe rty.

Mahony by mu to mohl povědět. Mohl by začít vyprávěním o tom, co zažil minulý čtvrtek.

Minulý čtvrtek vešel do hospody U Mostu otec Gerard McNamara a nesl černé kožené desky a v nich obálku. Hledal jednoho z nejnechvalněji proslulých bývalých svěřenců od svatého Marty a začal obcházením nálevení v okruhu jednoho kilometru od sirotčince. Řídil se totiž radou místní stráže a zásadou, že shnilé jablko nepadá daleko od stromu — obvykle přistane a zplesniví hned pod ním.

Když přišel k baru, Mahony už měl pod kůží a kouřil.

„Musím si s tebou promluvit, Mahony.“

Mahony odtáhl žváro a zašilhal na něj. „Posad'te se a napij'te se se mnou, otče.“

Kněz po něm sekl sžíravým pohledem, položil desky na bar a rozepnul zip.

Mahony se vytáhl zpátky na židli a se značnou náruživostí uchopil pivo. „Á, promiňte, nepodal jsem vám ruku, co, otče? Víte, právě jsem se dotkl něčeho, co má dost daleko od Boha, ale umí zrovna tak přinášet velký blaho.“

Jim za barem se zakřenil.

Otec McNamara vytáhl z dešek obálku. „Zesnula sestra Veronica. Chtěla, abychom ti předali tohle.“

Mahony se podíval na dopis na baru.

„Jste na správný adrese, otče? Sestra Veronica mě nechovala zrovna dvakrát v lásce, ne? Proč by mi něco odkazovala? Budiž jí země lehká, byla to čistá a dobrá duše.“

Otec McNamara pokrčil rameny. Bylo mu to fuk, chtěl jen zmizet z hospody.

Mahony ho sledoval, jak zapíná kožené desky, svírá je v podpaží a vychází lítačkami na slabé dublinské slunce. Dopil pivo, objednal si další a podíval se na obálku. Pak mu hlavou bleskla vzpomínka.

Nebylo mu víc než šest let.

Sestra Veronica tvrdila, že u sebe žádný dopis neměl. Není snad malej parchant, kterýho nikdo nechtěl — a proč by mu vůbec někdo psal dopisy?

Sestra Veronica tvrdila, že jeho máma měla příliš napilno se šlapáním chodníku, než aby něco sepisovala.

Sestra Veronica tvrdila, že ho máma přinesla jeptiškám čistě proto, že nemohla najít kbelík, aby ho utopila.

Sestra Mary Margaret mu to ale všechno líčila jinak, když ho učila držet tužku, psát písmenka a rozeznávat všechny hlavní svaté i řadu těch méně známých.

Bylo nebylo, to takhle sestra Mary Margaret jednou uslyšela hlasité bušení na dveře sirotčince. Bylo časně ráno, město se ještě neprobudilo. Všichni holubi měli hlavu strčenou pod křídlo a všichni potkani se k sobě choulili za popelnici. Všechna auta a nákladáky spaly v garážích a vozovkách a všechny vlaky dřímaly na kolejích na Connollyho nádraží. Všechny lodě se mírně pohupovaly v přístavu a snily o otevřeném moři a všechna kola pospávala opřená o plot. Dokonce i andělé u paty O'Connellova památníku usnuli, ze sna třepotali křídly a dočista zapomněli stát bez hnutí a předstírat, že jsou sochy.

Celé širé město spalo, když sestra Mary Margaret otevřela dveře sirotčince svaté Marty.

A na schodech před ní leželo dítětko.

No jen si to představte!

Děťátko v košíku, s přikrývkou z listů a polštářem z okvětních plátků růže.

Děťátko v košíku, zrovna jako Mojžíš!

To dítětko se na ni podívalo bystrýma očkami a usmálo se. A sestra Mary Margaret mu ten úsměv ihned oplatila.

Mahony se držel baru. Nemohl si zapálit cigáro ani se napít piva, nemohl se hnout, řinul se z něj pot. Zavřel oči a vybavil si sestru Mary Margaret, když ji viděl naposledy.

Nebylo mu ani sedm. Ze začátku se k ní neodvažoval vylézt, bál se, že jí ublíží. Nakonec ale polární krajinu postele zdolal, protože se na něj usmála. Nebýt toho úsměvu, ani by ji nepoznal.

Měla v břiše nádor o velikosti lidské hlavy a už byla nad hrobem. To mu sice řekli, ale přišel se na ni podívat osobně.

Sedl si k ní, a i když už na to byl starý, nechal si utírat nos kapesníkem. Trvalo jí to snad celou věčnost, neustále u toho usínala. Modlil se, aby neměl moc dlouhé nudle. Míval pořád rýmu, jelikož mu často promodrávaly konečky prstů a nikdy neměl úplně sucho v botách.

Podívala se na něj, jednu tvář měla přeleželou, a on se jí zahleděl do zapadlých očních jamek.

„Měl jsi u sebe dopis,“ zašeptala. „Vzala si ho sestra Veronica.“

Vtom si to přirážovala sestra Dymphna, pěkně zostra ho přetáhla a vyprovodila ho ze sanatoria.

Utřel si oči a rozhlédl se po baru — pijáci veslovali vlastními myšlenkami a barman šel vyměnit sud. Nic nehrozilo.

Podíval se na obálku ve své ruce.

Pro dítě, až vyrostete.

Nápis vyvedený pevnou učitelskou rukou se sklonem, jak se patří.

Na zadní straně byla jakási pečeť. Malá vosková medaile, do níž někdo otiskl starou minci. To ho potěšilo: sestra Veronica před ním dopis zatajila, ale neotevřela ho.

Rozlomil pečeť.

Nadosmrti bude tvrdit, že sotva tu obálku otevřel, sjela mu prdel ze židle. Potom židle propadla podlahou a celej svět se postavil na hlavu.

Jenže když se rozhlédl, všechno vypadalo úplně stejně. Nad stejnými špinavými lavicemi visela stejná zapatlaná zrcadla. Ve sklenicích se utápěli ti stejní smutní parchanti a z pánských záchodků se stejně linul puch.

V obálce byla fotka dívky s úsměvem na půl pusy a jakýmsi rozostřeným uzlíčkem, který držela vysoko a nešikovně, jako nalezený poklad. Otočil ji a pevná učitelská ruka mu uštědřila levý hák.

Jmenuješ se Francis Sweeney. Tvá máma byla Orla Sweeneyová. Pocházíš z Mulderrigu v hrabství Mayo. Tady jste oba na fotce. Pro tvou informaci, tvá máma byla pro vesnici prokletím, proto ti ji sebrali. Všichni lžou, takže si dávej pozor — a měl bys vědět, že tě maminka milovala.

Máma ho milovala. Minulý čas. Máma je minulost.

Sebrali mu ji. Kam ji odvěkli?

Otočil fotku a prohlédl si její obličej. Bože, vypadala mladě. Spíš by řekl, že je to jeho sestra. Nehádal by jí víc než čtrnáct.

A on se jmenuje Francis. To si nechá pro sebe.

Zapálil si a obrátil se k pijákovi vedle sebe. „Paddy, byls někdy v hrabství Mayo?“

„Nebyl,“ odpověděl Paddy, aniž odlepil bradu z hrudi.

Mahony se zamračil. „Jíme, co tam je?“

Jim odložil utěrku. „Jak to mám kurva vědět? Proč?“

„Hodlám si tam zajet na výlet, prohlídnout si to tam.“

„Jen jed.“

Mahony nejistě vstal a vzal si zapalovač. „Já tam pojedu. Fakt, jíme. Srát na všechno. Co mě tu taky drží?“ Mávl žvákem a obsáhl tím gestem celý bar. „Nic — jmenuj jedinou věc.“

„Podmínka,“ zamumlal Paddy do svého pupku.

Mahony upíjí z půllitru a sleduje, jak si Jack Brophy obratně balí cigaretu jednou rukou. Rukou silnou jako kořen stromu, hnědou a mozolnatou, s velkými čtvercovými popraskanými nehty a hluboko vrytými starými jizvami. Mahony ho sleduje a cítí, že se mu drobet zpomaluje mozek. Vdechuje z širokých zad toho tichého chlapiska tabák, úrodnou půdu, prudký déšť, poklidné slunce a čerstvý vzduch.

Ale stejně. Ani tak mu nebude vykládat, co zažil minulý čtvrtěk.

Usměje se. „Popravdě jsem si sem přijel od všeho odpočnout.“

Zpoza baru opatrně vyleze kolie.

Když otočí hlavu, Mahony si všimne, že má jen jedno zdravé oko, druhé jí nechutně plandá na tváři. Navíc má promáčklá žebra, na boku jí zeje tmavá lepkavá díra. Takhle zbídačený psisko musí bejt po smrti, a taky že je, kurvafix.

Mahony nasaje vzduch přes zuby a odvrátí zrak.

Mrtvý pes chce Jackovi olíznout svěšenou ruku, ve které drží cigaretu, ale čenich jí prochází, a protože kolie necítí žádnou odezvu, stáčí se u noh páníčkovy barové židle a pokládá si neporušenou stranu hlavy na průsvitné tlapky.

Mahony si prohlíží svůj püllitr. „Vlastně chci jen trochu klidu a ticha.“

Občas holt člověk není upřímný.

„No jo,“ povídá Jack. Je to jen o málo víc než výdech. Bere si pivo. „To je celý?“

Mahony mu to nemá za zlé. Mohl by jim to říct, poptat se jich; mohl by začít hned tady.

Dvojice chlapů ho sleduje.

Mahony zvedá pivo. „To je můj příběh. Jinej nemám.“

KAPITOLA 2

Duben 1976

U třetího piva je rozhodnuto. Tadgh zaveze Mahonyho do Rathmore House za Shaunou Burkeovou, aby omrkl ten pokoj. Má totiž krabičku broskví pro vdovu Farellyovou a zítra by už nestály za nic. Doufá, že za odměnu dostane hubičku na tvář nebo že mu vdova Farellyová třeba stiskne ruku. Jenže sázet na to by se neodvažoval — vdova zatím vřelejším citům průchod nedala. Tadgh si ovšem uvědomoval, že slušná ženská se nedá utáhnout na vařenou nudli: čím víc má pod čepicí, tím těžší je dostat se jí pod sukni.

Opouštějí bar zadním východem a chodbičkou lemovanou krabicemi brambůrků procházejí bokem, Mahony kvůli batohu a Tadgh kvůli svým rozměrům. U dveří podává Mahonymu menší lahev whiskey na prolomení ledů s paní Cauleyovou. Ten frajer tmavooká se mu totiž začíná zamlouvat, i když je to skoro určitě pošuk.

Vzadu za barem reziví Tadghovo auto, vozidlo, které má vlastní představu o tom, kdy zastavit a kdy naskočit. Kolem rostou leda prázdné lahve a rozbité bedny. Tadgh zkouší zapalování a na horním rtu se mu samou námahou perlí pot, jak se soukal za volant. Motor tuberácky zakašle a zdechne.

„Ale ne!“

Mahony vystoupí z auta a odpinkne žváro do rohu dvora. Natáhne se na zadní sedadlo pro batoh.

„Otevřete mi na chvílku kapotu, Tadghu.“

Tadgh sjede rukou dolů a šátrá po páčce, ale nemůže ji namahat, protože mu překáží panděro. Vystoupí z auta, opře se o otevřené dveře, snaží se dřepnout a dává si pozor, aby se u toho neposral, případně aby mu na zadku nepraskly sváteční krémové kalhoty. Než najde páčku, má už Mahony kapotu otevřenou a podepřenou, obchází auto a utírá si ruce do kusu hadru.

„Zkuste to nakopnout ještě jednou, Tadghu.“

Tadgh se opět spustí na sedadlo a úspěšně nastartuje. Paráda. Pro jistotu ještě túruje.

„Takhle ta kára nezněla, ani když byla nová. Co seš zač, nějaký kouzelník?“

Mahony se zasměje a hodí si batoh zpátky dovnitř — jak dopadne na zadní sedadlo, kovově to břinkne. Mahony nastupuje a nevšímá si Tadghova výrazu.

„Co v tom batohu vláčíš?“

„No, vždycky si s sebou беру nějaký nářadí.“

„Fakt?“

„Jeden nikdy neví, kdy by se mohlo hodit.“

„To vidím — cos to říkal, že v Dublinu děláš?“

„Nic jsem neříkal.“ Mahony se zazubí. „Kupuju starý kraksny a prodávám je dál. Auta, dodávky, na co si vzpomenete. Opravuju je. Dokonce i přestříkávám. A tak.“

Podle výrazu tomu Tadgh skoro i věří. „Tamhle v garáži mám blankytně modrý Eldorado z roku 1956, je celý vypiglovaný, jako holka na prvním rande. Vždycky jsem míval dobrý auta, ale tohle je jedno z nejhezčích. Nechtěl by ses na něj někdy mrknout?“

„Ale jo.“

„Moc s ním nejezdím, protože na zdejších okrskách bych ho totálně rozflákal, ale můžem objet blok a kochat se, jak se holkám podlamujou kolena.“

„Tak to se mnou počítejte.“ Mahony poklepe na palubní desku. „Už pojedeme, ne? Dokud přede.“

Tadgh přikývne, na volnoběh sjede na boční cestu, a jak zahrnou za roh, trochu se uvolní. „No, kdyby fungovalo rádio, mohli bysme si za jízdy pustit nějaký ty starý rokenrolový vypalovačky.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

Jak Tadgh projíždí vesnicí, po mrtvých není ani stopy, ale živí jsou už po svačině a začínají vystrkovat hlavy. Tadgh jede pomalu — mezi zavalitými stehny má zaklíněnou krabičku broskví a nechce je pomačkat. Vykládá Mahonymu, že pro lásku správný ženský, jako je Annie Fareillyová, by udělal cokoli.

Mahony vidí na rohu klevetit pár koček — jak je Tadgh mívá, otáčejí se a dívají se za nimi. Když se Mahony vykloní z okýnka a pošle jim vzdušnou pusou, se smíchem do sebe strkají.

To bylo jen ze srandy, vysvětluje Tadghovi. Nestojí o holku. Nikdy o ni nestál, vůbec. Je mu líp, když je sám — má to tak odjakživa. Do smrti bude světem proplouvat na vlastní pěst. Nikdy nebude mít manželku a kupu dětí — jen by na něm visely a stahovaly ho k zemi.

Projíždějí kolem starých polí obehnaných kamennými zíd-kami a nabílených domků. Na šňůrách ve dvorech visí v půlce přehnutá prostěradla a košile a nadouvají se větrem, který se zvedá zespu od moře.

Tadgh sleduje přimhouřenýma očima suchou cestu s vyježděnými kolejemi a povídá Mahonymu, že Mulderrig je obraz nebes rámovanej těma nejstaršíma hvozdamy. Nevychcal se snad na jeden z mulderrigskejch stromů sám sir Walter Raleigh, když tu pronásledoval obtížný básníky? A neskryl ty moudrý básníky les?

Lesy si tady uchovaly bujnost. Listoví vpíjí šedou oblohu a kořeny se rozprostírají hluboko do tmy, jemně se tisknou ke shlukům věkovitých kostí a ohmatávají staré zlatáky. Kdykoli do zátoky vtrhne bouřka, vyhazují větve v divokém tanci. A vítr sviští mezi nimi až tam, kde les končí a zvedají se hory.

Je to místo, kde za pěknějších dnů sluníčko a mraky sehrávají nekonečné stínové divadlo.

Z útroh hor vytéká řeka Shand. Rodí se klikatá, proplétá se kamením a hustým hvozdem k vesnici a za ní posléze ústí do moře. V některých úsecích je přístupná ze břehu a dá se přebrodit, jinde je divoce zarostlá a zapomenutá. Ve většině úseků je studená a ovlivňuje ji příliv. Ve všech úsecích je to svět sám pro sebe. Je to totiž řeka nepředvídatelných záhybů a zrádných spodních proudů, nezměrných hloubek a nesmyslných zvyků, prokletých mostů a mstivých vrb. Řeka Dennyho ostrůvku, pojmenovaného po jednom utopenci, posázeného drahokamy a viditelného pouze za odlivu, a i to jen zřídka.

Cesta se rozdvouje. Nalevo vede úzká polňačka právě tak pro jedno auto, která se vine nahoru k Rathmore House. Tadgh ale pokračuje doprava po dlouhé šterkové cestě vroubené zarputilými pluky vřesu.

„Jen se podívej na ten bungalov, co si Annie Fareillyová postavila. No není to krása krásoucí, Mahony?“

„Je boží, Tadghu.“

Vdovin bungalov je šedý a působí skrznastrz drsně a zlovestně. Pobité dubové dveře stráží po obou stranách nevrlí, ušklábající se kamenní koně s rozšířenými nozdrami. Kolem vikýřových oken se rysuje víc než pouhý náznak cimbuří a celou budovu obíhá hustý živý plot.

„Hotová perníková chaloupka, ne? Je kouzelná, co? A ty její záclony — úplně svítěj. Hospodyňka, jak má bejt.“

Tadgh si zavěsí krabičku s broskvemi na tlustý prst a zatváří se omluvně. „Půjdeš se mnou a představím tě —“

„Ale ne, Tadghu, běžte sám. Já si tu v pohodě posedím a zapálím.“

„Nebude ti to vadit? Stejně pochybuju, že mi aspoň stiskne ruku.“

„Ne, jen běžte. Užijte si to. Já tu klidně počkám.“

„Tak jo, za minutku jsem zpátky.“

„Žádnej spěch,“ usmívá se Mahony.

Tadgh co možná nejšarmantněji přesouvá rozměrnou zadnici ke dveřím a tam se zastaví, olízne si ruku a uhladí ofinu.

Dveře se okamžitě otevrou a k prahu přistoupí přísně vyhlížející ženská. Krátce spolu hovoří a Tadgh přešlapuje jako školák, protože vdova pokukuje po autě. Vzápětí Annie Fareillyová zavrtí hlavou a už si to rázuje k cestě. S každým krokem vystrkuje hlavu dál a dál od pěkně čalouněného těla a přežvykuje tiché nadávky.

Mahony si zapálí cigáro a v tu chvíli se vdova zastaví a okýnkem na něj namíří oční dýky. Prohlíží si jeho dlouhé vlasy, díry na kalhotách a špínu za nehty.

„Tohle je slušná vesnice. Nechceme tu žádnou špinavou hipísáckou verbež.“

Mahony si prohlíží bezchybné řady příkvyvujících kudrlinek, které si vyčarovala pinetkami, a její modré oči neradostné jako pondělní ráno. Usmívá se. „Já se meju, jak se patří.“

Kdyby se spolu měli pustit do křížku, vsadil by si na ni. Z plédové sukně jí totiž trčí mohutné a svalnaté nohy a bicepsy se jí slušně klenou. K nadmutému poprsí má připnuté zdravotnické hodinky a u pasu jí visí klíče na kroužku, jaký nosí žalárníci.

Vdova Fareillyová mhouří oči. „O tom pochybuju. Znáám takový jako ty. Na drogy vás užije víc než na slušnost — no, můžžeš rovnou táhnout dál. Tady si to dobře hlídáme. Potížisty tu nestrpíme.“

„To bych se vsadil. Vsadil bych se, že jim zatnete tipec hnedka zkraje.“

Tadgh se svěšenými rameny a zapomenutými broskvemi bezmocně stojí na cestičce k domu. V prázdných oknech se začínají shlukovat nezřetelné tváře a mlčky přihlížejí. Trpělivé mrtvé staré obličejce, které se omluvně protlačují okenními tabulkami. Mahony si jich odhodlaně nevšímá.

„Žijete tu sama?“

„Jo,“ mračí se vdova. „No a co?“

Mahony vrtí hlavou.

Annie Farellyová se skloní k okýnku a namíří na Mahonyho prst. „Pokračuj v cestě, mladej, jinak budeš litovat.“

Hodí po něm pohledem, kterým by dokázala zpražit i větší odvážlivce, a vrací se do domu. Tadgh se za ní plouží dovnitř, hlavu má skloněnou a veškerá naděje na letný dotyk vzala za své.

Mahony si zapálí další žváro a dává si ho do koutku, jelikož odšroubovává kryt rádia. Po cestě cikcak přiskáče plavovlasá holčička a zastaví se u dveří auta.

„Ahoj, pane.“

„Ahoj.“

„Nezahrál byste si na schovku?“

Stojí s rukama v bok a na střídačku klade dopředu jednu nohu a pak druhou. Mahony se soustředí jen na ten pohyb: vystrčit, vyměnit, vystrčit, vyměnit.

„Nó, ne, teď ne.“

Mahony si z úst vytáhne cigáro, odloží je na palubní desku a zuby sloupne plastovou izolaci z drátu.

„No tak, sím sím. Les je hnedka tady.“

Něco v jejím hlase, současně znepokojivém i důvěrně známém, ho nutí zvednout zrak.

A tak to uvidí.

Kulatou tvářičku a široký úsměv s mezerou tam, kde mívala přední zuby. Vyplazuje tou dírou jazyk.

„Zavřete oči a počítejte do desíti,“ šeptá, „pak mě běžte hledat.“

Když se otočí, Mahony zjistí, že jí chybí zátylek.

Roztřesenýma rukama odkládá rádio, z něhož vzadu visí všechny dráty a podobný bordel, na sedadlo spolujezdce. Na tohle není připravený. Ne teď. Je tu sotva pět minut, kurva, zachovává chladnou hlavu, zachovává kurva klid, a teď tohle.

Takhle je nevídal už roky.

Mne si čelo. Kdy si jich začal zase všímat? Když si stopl auto na cestě z Dublinu? Nebo když jel nákladákem přes Longford

a spal pod širákem v Castlereae? Nebo když nastoupil do autobusu do Mulderrigu? Anebo ve chvíli, kdy z něj vystoupil a přešel náměstí?

Tohle nečekal.

Nečekal ji.

Mrtvou holčičku s rozkrápnutou hlavou a rozkošnoučkým úsměvem.

A nezůstane jen u ní, kdepak, přivede si všechny svoje mrtvý kamarádky.

Je tam vepředu, u stromů, dočista zasraně mrtvá. Chvilku utíká, pak se zastaví a otočí se jako baletka, na bledé špičce odřené boty.

„Měla jsem jojo, ale ztratila jsem ho.“

Žertovně vyšpulí rty, zapíchne špičku nohy do země, piruetou se obrátí k Mahonymu a dramaticky zašeptá: „Myslím, že mi ho ukradl les. Ukradne všechno pěkný.“

Tváříčku má dokonalou — zepředu vypadá hezky, jenom je bledá. Ale zezadu to není pěkná podívaná. Ani trochu. Hlavu má rozbitou, nalevo je divně zmáčknutá a táhne se po ní nafialovělá rýha. Tou je vidět tmavou, lesklou a nechutně měkkou hmotu. Hlubokou prasklinu obklopuje svatozář jemných světlounkých vlásků, slepených zaschlou krví.

Mahony zapomněl, že to může být takové. Že občas se podrobnosti ukážou jasně a nejde je vyhnat z hlavy. Tlumený lesk kadeře na zátylku obnaženém až na šlachy. Svítivá křivka bezkrevné líce nad rty hořkými od jedu či sinálý půlměsíkový nehet na utonulé a opuchlé ruce.

A když se podíváte znovu, je to pryč.

Záblesky, když je nejméně čekáte, když na ně rozhodně nejste připravení. Náhlé šoky způsobené ostrými detaily a následně zářivé šmouhy, které se postupně vytrácejí. Zanechávají na sítnici paobrazy jako slunce.

Mahony odvrací oči a poslouchá — z nějakého důvodu je to tak snazší. Holčiččin hlas je vysoký, zní kovově: špatné spojení při dálkovém hovoru. Vzpomíná si, že takhle znějí.

Takhle znějí mrtví.

„Liběj se vám moje šaty?“

Přemáhá se. „Jasně. Vypadáš jako princezna.“

„Ušila mi je máma.“

„Jo, tak to se máš. Jak se jmenuješ?“ Nutí se, aby se na ni podíval, aby se na ni usmál. Ona se zastaví, stojí naprosto bez hnutí a zaujatě zkoumá své průsvitné ruce.

„Jak to mám sakra vědět?“ odpovídá, obrací se a proskakuje kmenem stromu.

Od vdovy dostal Tadgh leda tak kapky, ale i tak je při návratu do auta ve skvělé náladě, protože dobráka jen tak něco nerozhází. Cestou k Rathmore House se předklání a lepí nos na čelní sklo. Ješitnost mu nedovolí nosit brýle, jelikož v sobě nepřestává vidět štramáka, který na vesnických tancovačkách lámal srdce. Tadgha Kerrigana s autem a fešáckým oblekem. Tadgha Kerrigana s bujnou hřívou a kompletním chrupem, s motorem plným ohně a očima pro děvčata. A že jich bylo! Pamatoval si je, úlovky z mládí. Jak na tancovačkách všechny čekaly v řadě s rukama v klíně a usmívaly se na něj, slečny s copánky obuté v ponožkách s krajkou. Ne že by měl něco proti minisukním, co teď přišly do módy.

„Předváděj dublinský holky svoje půvaby, Mahony?“

„Sem tam jsou vidět nějaký ty nohy.“

„Jsou, jo? Budu si tam muset zajet. Praktikuje se tam volná láska?“

„Ne tak moc, jak byste asi čekal.“

„Ne? Když se všude hlásá ta síla květin? Nebo to už nadobro zvadlo?“

Mahony krčí rameny.

„No co, i tak si tam zajedu na vejlet.“

„Budete tam vítanej.“

Tadgh mhouří oči na cestu. „Mám rád festovný ženský. Viděls Annie? Zrovna si nechala udělat trvalou, se všema těma kudrlinkama má hlavu jako pampelišku. Přivítala tě zostra?“

„Ostříhám se, a bude mě milovat jako vlastního syna.“

Tadgh se zasměje a zabubnuje do volantu v rytmu s Billem Haleym. „No, tady se ti povedl zázrak, Mahony. Bože, jak já miluju rokenrol. A jak rád bych si zaskotačil s Annie Farellyovou!“

„Tak to jste odvážnej.“

Tadgh si ho prohlíží. „Není ti nic? Připadáš mi nějaký bledej.“

„Jsem v pohodě.“

„Tak jo. Jsme na místě.“

KAPITOLA 3

Duben 1976

Rathmore House je nejvýše položené obydlené místo v Mulderrigu. Když se tam za pěkného počasí vykloníte z okna v nejvyšším patře, uvidíte přes stromy na míle daleko. Krajinu sešivanou z polí posázených drobnými bíle zářícími domky. Za pěkného počasí uvidíte zátoku, připlouvající i odplouvající rybářské čluny, na nábreží klece na humry a na modrém skelném nebi vířící racky.

Shauna Burkeová sedí v kuchyni připomínající velkou jeskyni, jedním chodidlem se opírá o odkapávač a tátovou britvou si ve dřezu holí nohy. Nedokázala by to vysvětlit, ale když ukládala paní Cauleyovou ke spánku, nepochybně cítila ve vzduchu nějakou změnu. Paní Cauleyová ji cítila taky a měla náladu na zabítí. Trvalo hodiny, než se uklidnila, pořád se dožadovala další a další sklenky Pernodu, nutila Shaunu, aby jí načesala pěknou paruku, a chtěla namazat boláky na nohou.

Shauna na sobě má jen kalhotky, a když si všimne, že se k okýnku tiskne Tadghova velká hlava, nemálo se lekne. Popadne ubrus a zahalí se do něj.

„Hej, Shauno, vedu ti hosta,“ huláká Tadgh přes zavřené dveře.

„Máme zavřeno.“

„Ale no tak, nebuď taková. Máš pokoj a tenhle kluk padá únavou.“

Shauna má sto chutí zapíchnout Tadgha nožem na chleba. Otevírá dveře, drží si ubrus u prsou a upírá nepříjemný pohled na Mahonyho.

„To má být ten můj host?“

„Jo, to je on.“ Tadgh nadšeně příkyvuje.

„Máš na zaplacení?“

„Jasně že má.“ Tadgh postrkuje Mahonyho do kuchyně.

„Postav vodu, Shauninko. Je zmořenej z cest. Jak se má paní Cauleyová?“

„Čubka stará.“

„Ale, chudák ženská to nemá v hlavě v pořádku.“

„Copak to nevím?“

Shauna připomíná králíčka, působí hebce a drobně, má světle hnědé vlasy a růžově lemovaná kukadla. Navíc se jako králík i pohybuje, vždycky rychle vyrazí a pak se na chvíli popleteně zastaví. Mahony zjišťuje, že ho pohled na ni uklidňuje, a tak ji tmavýma očima pronásleduje po neuklizené kuchyni. Je mladá, nejspíš jí bude něco málo přes dvacet, ale chová se, jako by byla mnohem starší. Jak si tak řeší svoje věci, brblá u toho a reptá a každou činnost prokládá ostrými poznámkami a náhlými povzdechy. Ubrus vyměnila za šaty a vlasy si sepnula na temeni. Její obličej vypadá čistě, vydrhnutě. Je to praktický obličej: zodpovědný, uhoněný a notně stahaný. S pichlavým pohledem pokládá Tadghovi k lokti popelník. Tadgh si jí nevšímá a roztahuje se na konci stolu s lahví whiskey. Mahony sedí na druhé straně se sklenkou v ruce. Uprostřed, mezi prázdnými sklenicemi od marmelády a hromadami zaprášeného porcelánu, si zrzavá kočka bezstarostně lže zadek.

„Dělala jsem jarní úklid, Tadghu.“

„Měla bys vidět, jak má vysmejčeno vdovička, je to božský.“

„Vůbec mi o ní nemluv, Tadghu. Dneska jsem si už dost užila s jednou starou škatulí.“

Tadgh se blahosklonně usmívá a vysvětluje Mahonymu, že paní Cauleyová je Shaunina nejlepší zákaznice a zároveň

největší prokletí. Žije totiž v silném přesvědčení, že kdysi platila za jednu z největších hereček, které kdy zdobily jeviště Abbey Theatre, irského národního divadla. Copak nebyla múzou řady značně nadaných spisovatelů a básníků? Do Rathmore House vpadla před nějakými dvaceti lety, když ho Shaunina máma vedla jako prvotřídní hotel pro anglické rybáře lososů, a od té doby tu zůstala. Dlouhá léta moc dobře platila, čímž podniku zachránila střechu, oheň v krbu a skla v pár oknech. Zůstala dokonce i poté, co se snížily standardy, to když Shauni-na máma utekla s jedním hostem do Anglie a zarmoucený táta začal poustevničit v pracovně, číst si o vílách a mluvit sám pro sebe s protestantským přízvukem.

„Jen nekecej.“ Shaun a šlehne po Tadghovi cípem utěrky. „Máma je v Coventry a pomáhá tetičce s angínou. A moje standardy jsou naprosto v pořádku.“

Tadgh mrká, chytá se za hranu stolu, ztěžka vstává a přeje jim dobrou noc.

„Dojede v pohodě? Vždyť je na šrot.“

„Přežije to, když nezastaví u Annie Farellyové a nebude riskovat krk kvůli skleničce na dobrou noc. Jo, panečku, ta ženská je ocel a šrouby.“

Mahony se zazubí. „No tak jo, zaved mě do postele, Shauno.“

Shauna ho upozorní, ať jde po chodbě po špičkách, aby nevzbudil paní Cauleyovou, která odpočívá v knihovně. Za starých dobrých časů býval Rathmore House působivý — jeho kosti dosud mumlají o dobrém původu. Stropy jsou vysoké a omítky pěkné, domem však prosákla vlhkost a pustoší ho dřevomorka. V dřevěném obložení zpívají červotoči a ze závěsů visí můry. Do pokojů pro hosty si chodí myši a mají tam pré, cupují příkrývky, kloužou se v umyvadlech a ohlodávají mýdlo.

Mahony a Shaun a už jsou skoro u paty schodiště, když vtom se chodbou a po vybledlém koberci rozlehne hlas. Je to takový ten hlas vybroušený k tomu, aby zahýbal za rohy, překlenuval zdi a otevíral dveře.

„Ty tam někoho máš, Shauno?“

„Ne, paní Cauleyová.“

Shauna položí Mahonymu ruku na paži, aby ho zastavila, avšak Mahonyho už zadrželo kouzlo toho hlasu. Slova jsou mu ukradená; zastavil by se a naslouchal, i kdyby zaznělo cokoli jiného.

„To už do prdele fakticky blbnu?“

„Ne, paní Cauleyová.“

„Tak je sem přived'.“

„Nikdo tu není.“

„Jestli budu muset spustit nohu z postele...“

„No dobře, už ho vedu.“ Shauna se obrací k Mahonymu.
„Pojď ji pozdravit, jinak mi nedá pokoj.“

Mahony v závěsu za ní prochází těžkými dveřmi zapřenými stojanem na deštníky, který je plný hůlek. Za dveřmi se nachází chodbička tvořená složitými vrstvami knih, časopisů, periodik a novin. Některé stohy sahají po pas, jiné měří přes tři metry. Shauna se zastavuje a zvedá závěj jakýchsi brožur. Cpe je do mezer mezi hromadami.

„Býval to pěkný pokoj, než si z něj udělala brloh.“ Ukazuje na husté pavučiny, jež se jako visuté hrazdy táhnou mezi knihami.

Vládne tam tak silný puch, že až útočí na Mahonyho chuť; hustá zatuchlina se mu cpe do nosu a do úst, usazuje se mu vzadu na jazyku a začíná mu stahovat hrdlo. Je to zápach milionu stránek rozkvetlých plísni, tisíce tlejících vazeb, celého vesmíru mrtvých slov.

„Říká tomu literární labyrint,“ vysvětluje Shauna a odkopává z cesty lavinu divadelních scénářů. „Já tomu říkám zatracený riziko.“

Vynořují se na otevřeném prostranství. V nejvyšších tabulkách francouzského okna bez záclon je zachycena noční obloha. Před ním stojí postel obehnaná nízkou hradbou knih.

Je vyřezaná z tmavého dřeva a příšerně zdobená. U hlavy stojí umrlec a drží si na prsou klobouk. Zvedá k Mahonymu velké oči s těžkými víčky. Má vyzáblé, propadlé tváře a smutně

povislý knír. Nepatrně nadzvedá obočí, načež zrakem opět sklouzne k podlaze.

Čtecí lampa vrhá světelnou pavučinu na obyvatelku lože: velmi starou plešatou ženu, která se natahuje pro paruku přehozenou přes sloupek postele. Voskovitou hlavu jí pokrývají souhvězdí stařeckých skvrn.

„Počkej, než se upravím, cizinče. Chci vypadat slušně.“

S jistými obtížemi si urovná paruku, zpod níž se posléze ozve přehnaně zvučný hlas. „Dále.“

Mahony přistoupí blíž a žasne, že se takový hlas skrývá v takovém těle. Strašlivá paní Cauleyová v hedvábném kimonu a s nohama napůl skrytýma pod příkrývkami není větší než dítě. Hrudník má překvapivě vydutý v protikladu k vypouklému pupku. Zaoblené břicho jí spolu s dlouhými, velice tenkými pažemi propůjčuje vzezření hodného staříckého pavouka.

„To je mi tvářička,“ hvízdne. „Posaď se, krasavče.“

Věnuje Mahonymu zneklidňující úsměv, v němž obnažuje zuby připomínající řadu vybombardovaných domů. „Pěkně se na tebe kouká.“

Shauna shrnuje hromadu rozpadajících se notových zápisů z podnožky a podává ji Mahonymu. „Zdrží se tu ale jenom pár dní.“

„Zůstane tu dýl, má milá. Dones mně čajovej chlebiček, mírně opečený s trochou másla.“

„Není to zas tak dlouho, co jste měla svačinku.“

„A neplatím snad královsky? Jen běž, aspoň si trochu protáhneš ty svý tlustý nohy.“

Shauna si odfrkne a zmizí v bludišti.

Paní Cauleyová se v posteli pomalu narovná. „Tak. Teď si můžeme promluvit. Jí se nedá věřit, potvůrce. Ta holka by ti ukradla i nos mezi očima. Co jsem tady, ztratila se mi spousta věcí. Smaragdový šperky, papírový peníze a tak podobně. Měla jsem i šálu z lišky se skleněnýma očima, byla moc pěkná. Taky se po ní slehla zem.“

„Proč se neubytujete někde jinde?“

Paní Cauleyová se poškrábe na hlavě a posune si přitom paruku, takže ji má opět nakřivo, ale jinak. „Líbí se mi ten les kolem a všechno, co v něm žije, jezevci a sovy, a jak si tam cupitají ty zasraný veverky. Že mě dotlačí na verandu a já si tam celej den lebedím a poslouchám zpěv stromů. Chyt' mě za ruku — chci cítit trochu mužskýho tepla.“

Mahony ji bere za ruku a jemně ji drží. Přes křehkou pokožku cítí sukovité kosti. „O čem ty vaše stromy zpívají?“

„O vši tý lůze, co bydlí ve vesnici.“

„Takže místní znáte dobře?“

„Jo, díky stromům. Líčí mi všechny nekalý aféry a nechutnosti. A co nevím od stromů, to mi doplní drby Bridget Dooseyový. Bože, bez ní by to tu bylo ještě víc jako v márnici. Ta ženská je učiněná vyšetřovatelka. Rozpitvá celou vesnici a řekne ti, co ji zabilo, stejně rychle, jako ty lámeš dívčí srdce.“

Mahony se zamračí.

Paní Cauleyová se kření. „Shauna nesnáší, když se sem Dooseyová stavuje — prej na sebe máme špatnej vliv. Ta holka mě tímhle svým zatraceným nekonečným remcáním snad umoří.“ Šlehne po něm vzpurným pohledem. „Jak odťape do vsi, vždycky si sem Dooseyovou hnedka volám, ať mám trochu povyražení.“ Předkloní se a ztiší hlas. „Máme takový znamení. Já vyvěším z okna dožínkovéj kroj a Dooseyová stojí na nábřeží s dalekohledem.“

Mahony se tváří zmateně.

„Zamávám kalhotkama, chlapče. Podle toho dožínkového chvalozpěvu. *Všchno ve skryš sklídily, nežli živly bouřily.*“

Mahony se směje. Pokládá ruku paní Cauleyové zpátky na postel a hledá po kapsách cigarety.

„Samozřejmě si musím dávat bacha, aby mě neviděla Annie Farelylová, jinak by nahlásila faráři, že se chovám nemravně.“

„Dnes jsem se s vdovou potkal — je okouzlující.“

„Je to případ.“

Mahony pozoruje, jak se umrlec snaží pověsit klobouk na sloupek postele. S utrápeným výrazem to vzdává, nasazuje si ho na hlavu a letí přes pokoj, přičemž se mrzutě tahá za knír.

„Ta myš, co sleduješ, musí být ale vysoká.“ Hlas paní Cauleyové je jako med, ale její upřené šedé oči jsou ostré jako střepy. „Vidíš je odjakživa? Vidíš je, že jo?“

Mahony vytahuje cigáro a poklepává jím o balíček. Odmítá se jí podívat do očí. Museli byste ho dobře znát, abyste si všimli, že ho to podráždilo, protože čelo má úplně hladké a ve tváři se mu zračí uvolněný úsměv.

„Nebude vám to vadit?“ ptá se, zvedá žváro a chystá se ho zapálit.

„Ale kdepak.“

Chvilí sedí mlčky jako dva hráči pokeru čekající na další tah.

Vrací se Shauna a nese podnos s nožičkami. „No tak už Mahonymu popřejte dobrou noc, paní Cauleyová.“

„Ještě jsem s ním neskončila.“

„Ale skončila, jak by ne. Snězte si ten chlebiček.“

Paní Cauleyová naklání hlavu na stranu a vrací to Shauně stejným tónem. „Dala bych si ještě malej pytlík brambůrků, Shauninko, ať sním taky něco slanýho.“

„Dobrou noc, paní Cauleyová.“

„Dobrou, Shauno, dobrou, Mahony.“ Paní Cauleyová bere do vrásčitých prstů čajový chlebiček.

Když dojdou k patě schodiště, dolehne k nim její hlas.

„Nezkoušej to na něj, Shauno. Je to úplně jiná liga, jak duševně, tak vzhledově. A, Mahony, ty si dávej pozor, aby se ti nedostala do kalhot — bylo by to s ní hrozný. Vždyť se na ni podívej, je to sexem posedlá vidlačka.“

Když zdolají schody, ukáže Shauna Mahonymu velký pokoj. Přestože otevřenými okny dovnitř proudí noční vzduch, silně to tam páchne zatuchlinou. Mahony slyší neutuchající houkání

sovy a ještě cosi, vystrašené, vysoko posazené mečení. Okolo jediného světla na stropě tančí vzory vrhané mřížkami.

„Můžeš si nechat otevřené okno a větrat, ale bývá tu hlučno, jak se zvířata v lese půl noci navzájem vraždějí.“

Shauna začne stlát postel. Když si myslí, že ji nikdo nesleduje, jsou její pohyby hbité a jisté.

„Mrzí mě to s paní Cauleyovou,“ povídá.

„Asi dá člověku zabrat, co?“

Shauna přikyvuje. „To teda jo. Moc ji neposlouchej, Mahony, má o kolečko víc.“

„Všiml jsem si.“ Mahony si skládá bundu na židli a kovbojské boty dává pěkně pod ni. Jde k oknu a vykloní se ven. Už se ochladilo a vzduchem se line prapůvodní vůně půdy, stromů, moře a nebe. Kdyby se zaposlouchal, uslyšel by přes výkřiky lišek a umírajících ptáků, jak nábreží omývají černé vlny a na polích loví sovy. Nebo zvuky domů až zespodu ze zátoky, jak si ve spánku dělají pohodlí a oddechují.

„Ve skutečnosti nejsem posedlá sexem,“ hájí se Shauna, zatímco zavěšuje ručník do kruhu vedle umyvadla.

Mahony se usměje přes rameno. „Jenom jsi ještě nepotkala toho pravýho.“

Shauna v rychlosti utírá umyvadlo a celá se před kohoutkem červená. „Snídaně je v osm. Brou noc, Mahony.“

„Dobrou, Shauno, a díky.“

„Však jo, není zač.“

Do tichého pokoje se otevřeným oknem vkrádá noční vzduch, aby svým šepotem vysušil mýdlo v misce. Kolem bot mezi nohami židle hopkají myšky a pak se zastavují, očichávají odřené paty a okopané špičky a cítí vzdálená města a milion kroků, co je odsud dělí. Ve skříni několik zmuchlaných košil vstřebává vůni naftalínu a voskovaného dřeva. Batoh na šatníku je těžší, než by měl být, a zastrčený mimo dohled. V zásuvce leží klubíčka špatně spárovaných ponožek.

Mahony spí.

Přistupte blíže. Tak blízko, abyste vdechovali tabák a pot, prach cest a whiskey, sluneční paprsky a vlasový olej. Tak blízko, abyste očima mohli sjet po křivce ramene až k potetovanému a klenutému bicepsu, na němž plave prsatá mořská panna. Posílá vám vzdušnou pusou a zvedá ocas jako vějíř.

Přistupte blíže. Tak blízko, abyste mohli zachytit vrásky na jeho čele, jemný úhel nosu a půlměsíce zavřených očí s dlouhými řasami. Nyní zadržte dech a pomalu si načrtněte škádlivou křivku rtů. Ve spánku jsou mírně pootevřené.

Rozhlédněte se. Dívají se i mrtví.

Vylétají z myších děr ve stěnách a z kamene vypouklého vlhkostí. Z křehkých sametových tapet a ošlapané dřevěné podlahy. Z koberců utlumených prachem i ze silné kamenné dlažby. Jsou mrtví jen po jeden úder křídel a současně celou věčnost.

V nohách postele se opírá bledý kovář, rukávy košile má vyhrnuté a v mrtvé hlavě mu stále zní zvonění kladiva. V rukou svírá dávno nepoužívané nářadí a znovu s lehkostí přetváří změkklý kov.

U hlavy postele stojí šedivá paní. Ve svých posmrtných snech se prochází tímto domem. To jí patří obličej na obrazu na chodbě tam, kde poslední úsek schodiště májí vitrážové okno. Když ještě žila, sázela keře a řídila služebnictvo. Nalávala z vyčíděných konvic čaj a s tázavým pohledem brala do rukou kleštičky na cukr.

Stejně zamlklá jako zaživa sleduje Mahonyho, jak spí.

Připlouvají dávno zesnulé kuchařky, utírají si čela a dělají si starosti kvůli ztraceným podnosům a tvrdému pečivu. Vzduchem kloužou i zemřelí zahradníci a snaží se vzpomenout si, jak se správně špalíruje ovocný strom. V temných koutech se shlukují služebné a jejich mrtvá kolena si pamatují na tvrdé polibky leštěného dřeva.

Mahony spí a umrlců přibývá.

Postupem noci se objevují zesnulí statkáři s kloboukem v rukou a po podlaze s čvachtáním přecházejí přízrační námořníci vyplavení ze zátoky, na jejíž hladině jiskří měsíc.

Před svítáním se k bdícím přidávají zloději a světci, náčelníci a žebráci, kněží a výběrčí daní.

V časně ranním světle tu pobíhají bledé děti ve slabě zářících zástěrách na hraní a krátkých kalhotách, které jim zajistí studené nohy už navždy. Mrňata se potácejí a kácejí jako otlí komedianti a jiná se zase s brekem plazí věčnou nevyvinutostí.

Ted' ani muk. Mrtví se stahují k posteli.

Omluvně lomí rukama. Čekají, až Mahony otevře oči a uvidí je.

Chtějí jen, aby je někdo viděl.

KAPITOLA 4

Duben 1976

Netrvá dlouho a najde ho. Když Mahony ráno vyjde s šálkem horkého čaje na verandu, mrtvá holčička tam s prstem v nose skáče panáka.

„Budete si se mnou hrát, pane?“

„Ne. Piju čaj.“

Holčička stojí na jedné průsvitné noze a volnou ošoupanou botou na té druhé si poklepává o chodidlo. „Ukážu vám tajemství.“

Mahony má ještě mokré vlasy, jak si oplachoval obličej, a oči má opuchlé, ale jinak je mu dobře. Shauna chystá snídani — oknem ji vidí, jak dlouhou sirkou zapaluje sporák a následně v dobře nacvičeném tanci ustupuje, když vyšlehne ukrutánský plamen. Baví ho poslouchat zvuky, které doprovázejí její pohyby. Shauna pokládá na hořák těžkou pánev a utírá si ruce do zadních kapes manšestrové sukně. Na záda jí splývá světle hnědá lokna.

Mrtvá holčička naklání sinalou tvářičku a zubí se. „Aha, tak to se nenechte rušit, pane.“

„No tak dobře, ale jenom chvilku.“

Vyrázejí přes pole ke kraji lesa a holčička se ho snaží držet za ruku. Samozřejmě to nejde, její prsty procházejí těmi jeho, ale zřejmě jí to nevadí.

Na konci pole se Mahony opře o branku a mrtvá holčička zatím dělá obličej na nedalekou skupinku koní. Ti si jí nevší-

mají a v ranním slunci jim cuká ve slabinách. Zanedlouho je bude pálit, až se z nich bude kouřit.

„Půjdete se mnou do lesa, že jo? Abych vám ukázala to tajemství.“

Mahony šátrá v kapsách po cigárech. „Něco mi o něm pověz.“

Holčička chvíli přemýšlí. „Viděla jsem klouby na ruce tý mrtvé holky. Našla jsem je v hlohu. Větve jima úplně prorostly.“ Proplétá si průsvitné prsty.

„Jaký mrtvý holky? Tebe?“

Děvče upírá na Mahonyho vyděšený pohled a zvedá ruce. „Ale ne, já mám přece klouby tady. Vždyť říkám. Klouby *tý mrtvé holky*.“

Mahonymu se málem zastaví srdce. „Můžeš mi ji ukázat?“

Holčička odpovídá velmi potichu. „Asi jo.“ Prochází zíd-kou, pokračuje mezi stromy a dělá, jako by nesla na zádech těžký náklad.

Mrtvá holčička se lesem pohybuje rychle. Mahony ji vždycky jen letmo zahlédne. Občas postřehne lem přízračného modrého kardiganu, jindy malé průhledné koleno. Občas ji pouze zaslechne: smích, který šlehne vzduchem jako ohnutá větévka.

Nevšímá si sebevraha, jenž napravo od něj visí z dubu jako zkroutená kukla. Když ho míjí, umrlec se k němu otáčí a chropí rozdrčenou průdušnicí; kdyby mohl mluvit, proklínal by lákavost dobrého provazu a pěkně rostlé větve. Mahony se drží zrakem u země a dívá se jen po těch okopaných bledých botkách, co jimi prosvítá hlína a spadané listí a které peláší hlouběji do lesa.

Potom holčička znenadání zpomaluje a dál s přehnanou opatrností našlapuje na špičky. Mahony ji tiše následuje na mýtinku plnou vran. Některé s krákáním hřadují na mršině stromu rozčísnutého bleskem. Další tancují po zemi a vystrkují do vzduchu své zubaté sukýnky. Jak se Mahony blíží, vzletají a častují ho temnými nadávkami.

Za mýtinou teče řeka — vidí ji mezi stromy. Mrtvá holčička se k ní rozbíhá.

Mahony se ubírá po břehu, po čemsi na způsob stezky, zakopává o brázdy vyschlého bahna vroubeného podrostem a pátá po mrtvé holčičce. Obklopuje ho bujný pach světa, v němž vládnu rostliny.

A už ji vidí, dřepí u řeky a namotává si na prst pramínek světlých vlasů.

„Možná zní Ida,“ povídá.

„Tvoje jméno?“

Ida se usměje přes rameno a pak se očima vrací k řece.

Protože je horko, tok vysychá. Stahuje se ze břehů, a bahnité plochy při okrajích tak působí nezdravě jako proleženiny, jsou nakažené a smrdí, praskají a hnisají. V některých úsecích, v pomalých zákrutách, za spadlými větvemi, voda stojí a je plná řas. Ve vzduchu se to hemží muškami.

Uprostřed řeky leží stín čehosi černého, masy nakupené pod hladinou. Mahony zvedá kámen, potězkává ho a hází. Dopad je nečekaně hlasitý, překvapivý jako výstřel, kámen naráží na kámen a ten zvuk netlumí voda ani bahno.

Ida vrhá na Mahonyho přísný pohled. „Tam je tajnej ostrůvek. Nebudte ho.“ Ztišuje hlas. „Když si počkáte, až odteče voda, uvidíte ho.“

Mahony vezme další kámen. „Odlivovej ostrůvek?“ Už už chce kámen hodit, potom si to ovšem rozmyslí.

„Ale musíte čekat a čekat. Máma říkala, že kdo má štěstí, uvidí ho za život jednou, a komu je požehnáno, tak dvakrát.“

„Tys ho viděla, Ido?“

„Možná.“ Dívá se na něj přes bledé řasy. „Dá se po něm chodit. Je delší než rybářskej člun a širokej jako autobus. Na slunci se třpytí, všechny ty kamínky připomínají mokrý drahokamy.“

„Tys po něm chodila, Ido?“

„Ježiši, máte dlouhý vedení nebo co?“ Holčička si povzdychne, zvedne oči k nebi a pokračuje mdlým, znuřeným tónem.

„Když Dennyho ostrůvek někdo uvidí, nemá se k němu přibližovat. Ani kdyby si myslel, že na něj doskočí nebo se tam přebrodí. Ani kdyby kolem něj nebyla ani lžička vody. Má si vzpomenout na toho protestanta, co tam šel kopat starý kosti. Má si vzpomenout, že když přišel příliv, zatopilo to ostrůvek i s ním.“ Hryže se do rtu. „Teď se *jeho* kosti točej ve vodě jako dlouhý bílý ryby.“

Mahony si prohlíží hladinu. V zasutém koutě myslí se mu cosi hýbe, převaluje, krátký nepříjemný pocit podobný probuzení. Vyskakuje a vrací se podél břehu, musí se hýbat, najít cigára, zapalovač. Míří na mýtinu a ví, že holčička jde hned vedle něj, drží se mu u nohy jako štěně a pořád se ho snaží chytit za ruku.

Usmívá se. Není to ani zdaleka zdravý úsměv.

Řekni to, Mahony. Tak to do prdele řekni.

„Kde je ta mrtvá holka, Ido? Ta, kvůli které jsi mě sem přivedla?“

Ida se už neusmívá. „Jaká mrtvá holka? Nechci vidět žádnou mrtvou holku.“

„Tak proč jsi mě sem přivedla?“

„Abys mi našel jojo. Ztratila jsem ho tady a tady a tady.“ Otáčí se s rozpaženými rukama.

Mahony si mne oči. „Prosím tě, Ido.“

Ida si zakrývá uši a vzápětí odplouvá z dohledu.

Mahony prochází klikaticemi kořenů a příkopy tlejícího listí a uvědomuje si, že se ztratil a někdo ho sleduje. Mrtví z lesa šustí v podrostu a ovíjejí se kolem kmenů, švitoří na větvích a hrabou se v hlíně.

Když je míjí, Mahony cítí, že se s ním snaží navázat spojení.

Téměř se mu uleví, když zahlédne Idu, jak se zkříženýma nohama sedí před ním na zemi a velmi jemně se mihotá.

„Už nejsem tvá kamarádka. Abys věděl, *debile*.“ Dloube se v nose a utírá si prst do podrážky. „Myslím to vážně. Už se s tebou do prdele nebudu bavit. Nikdy. Nikdy v životě. Rozumíš?“

A drží slovo. Bez jediné nadávky Mahonyho doprovází, dokud nenajde cestu do Rathmore House. Pak přimhouří oči a s prstem na rtech se odvrátí a rozplyne.

Jak se Mahony blíží k domu, vidí, že na zahradě je paní Cauleyová, hoví si v invalidním vozíku a na nohou má položený podnos. Mává klobásou na konci vidličky na šedivějícího faráře, který sedí s poraženým výrazem na zahradní židli naproti ní.

„Nechci slyšet žádný námitky. Dělán to pro církev, otče.“

„Paní Cauleyová, jste nesmírně šlechetná, ale než začnete chystat další představení, mí nadřízení určitě budou chtít, abych si prošel návrh scénáře.“

Paní Cauleyová odkládá vidličku. „Otče Quinne, spolupráce nepřipadá v úvahu. Jako umělkyně musím pracovat sama.“ Dlouze upíjí z šálku čaje. Farář ji sleduje s chabě skrývanou netrpělivostí.

„Jenže my musíme mít jistotu, že to představení bude vyhovující, paní Cauleyová, když se bude hrát pod záštitou církve. Obzvlášť po tom pozdvižení, které vyvolala vaše poslední inscenace.“

„Senzační úspěch.“

Farář na ni upírá nevrlý pohled. „Nebyl jsem si vědom, že by ve *West Side Story* vystupovala Svatá rodina.“

„To byl jen takovej můj zbloudilej nápad.“

„Nicméně rozporuplně provedený, obzvlášť co se týče kostýmů.“

„Na bederní roušce přece není nic špatného, otče.“

„Řekl bych, že mi tak docela nerozumíte, paní Cauleyová.“

Paní Cauleyová mu s trpělivým úsměvem podává svůj šálek. „Otče, Syn Boží mezi náma žil jen krátce, ale tohle se ví: byl to chlap s pěknou postavou a krásnýma vousama. Je to dobře zachycený na svatejch sochách a velkejch uměleckejch dílech, no ne? A Tadgh, jakmile si zvykl na ty zavírací špendlíky, podle mě projevil hrdinskou snahu. Možná je na Ježíše

moc tlustej a prdelatej, ale to byste mu mohl odpustit, když tak nádherně zpívá.“

„Obdrželi jsme spoustu stížností.“

„A taky jste prodali pěkných pár lístků. Lidi na to jezdili ze široka daleka,“ namítá paní Cauleyová, nyní s lišáckým úsměvem, „hlavně po tom, co vyšel ten článek ve *Western People*.“

„Já jenom chci, aby ta hra byla přijatelná.“

„Je k smíchu chtít, aby hra byla jenom přijatelná.“ Paní Cauleyová vyzývavě naklání hlavu a zvedá vidličku. „Co nadělám, když si lidi budou moje dílo vykládat špatně?“

Otec Quinn se mračí. „Kdybych vám aspoň mohl doporučit vhodnější téma, paní Cauleyová, takové, které se vyhýbá —“

„To bohužel nemůžete. Moje tvůrčí schopnosti dostávají průchod jen ve tmě. Má mysl je jako houba: když na ni budete svítit světlem jediné pravé církve, inspirace nemusí vůbec vypustit výtrusy.“

„No, paní Cauleyová, přinejmenším se se mnou musíte poradit, až budete mít konečný návrh scénáře. Jinak sám biskup —“

„Á, helemese, koho to tu máme, otče.“ Paní Cauleyová natahuje ruku k Mahonymu.

Mahony se zubí. „Paní Cauleyová, vám to ale sluší.“

Stařenka vyměnila paruku za hedvábný turban a oblékla si tvídový kabát. Na nohou navlečených do teplých ponožek má zlaté šněrovací sandály. Její mrtvý obdivovatel musel najít místo na pověšení klobouku, protože je prostovlasý. Schovává se v rododendronech, Mahonyho si nevšímá a s výrazem koncentrovaného pohrdání dál sleduje faráře.

Paní Cauleyová ladně ukazuje na volnou skládací židli. „Přisedni si, Mahony. Obávám se, že jsem ti skoro snědla snídani. Shauna ti ji schovávala tak dlouho, jak jen to šlo, ale dobrá anglická snídanež nesmí přijít nazmar. Dala jsem si ji tady venku, abych si pořádně užila počasí.“

Mahony si sedá a farář ho vítá mírným nadzvednutím zadku ze židle.

„Dáte si s námi kapku čaje? Nechala mi aspoň tu konvici.“

„Dám si.“

„Dovolte, paní Cauleyová.“ Otec Quinn nalévá čaj s nevraživostí otroka.

„Díky, otče. Mahony je z Dublinu, je to světák.“

„To vidím,“ odpovídá otec Quinn a probodává ho nepřátelským pohledem.

Otec Emmett Quinn pochopitelně zažil neštěstí, jaké Mahony nemůže nikdy pochopit. Chudáka Emmetta vychovali slušní rodiče, slušná rodina ze slušného města, ale i tak hrálo všechno proti němu. Narodil se jako nechtěný, ve škole byl neoblíbený a v semináři ho vyložene neměli rádi. Jeho obličej totiž vyvolával silnou instinktivní nedůvěru nebo přinejmenším hlodavou nejistotu. Dokonce i matce činilo potíže pustit si ho k srdci, a to až takové, že si ho kolikrát zapomněla vzít domů. Kočárek s malým opuštěným Emmettem se stal dobře známou věcí před řeznictvím, pekárnou i potravinami.

Jak nešťastník rostl, vzezření lasice či jiného podobného záludného zvířete ho neopouštělo, protože neustále kmital očima, pořád měl vlhký horní ret a nikdy se neusmíval opravdu upřímně. Koneckonců se jen vzácně stávalo, že měl důvod k úsměvu.

Jeho otec dlouho a usilovně přemýšlel, jak by ho poslal do světa a co možná nejdál od domova. Dospěl k závěru, že se Emmett musí stát knězem, aby získal postavení, s nímž se mu zaručeně dostane pěkné dávky nekritické důvěry. Věděl totiž, že v jakémkoli jiném zaměstnání by mu jeho vzhled byl na obtíž. Ani špinavci by si od jeho syna nekoupili kostku mýdla.

Otec Quinn by si tedy hned vyměnil místo s Mahonem, ať je to sakra kdokoli, jen aby získal takovou tvář. Tvář, do níž se ženy zamilovávají na první pohled a na kterou se muži usmívají. Mahony má správný tón hlasu a volí správná slova. Má ruku, kterou ostatní rádi potřesou, a záda, po nichž ho chtějí poplácávat.

„Co říkáte na vesnici, Mahony?“ Otec Quinn se usmívá a cení přitom zuby jako krokodýl.

Mahony si zapálí žváro a zhluboka potáhne. „No, moc jsem si ji ještě neprohlídl.“

Paní Cauleyová se obrací k faráři. „Ale prošmejdi ji důkladně. Zajímají ho i ty nejmenší součásti vesnického života — má velice zvědavou hlavičku.“

Farář se mračí. „Co vlastně děláte, Mahony?“

Ale do řeči jim skočí paní Cauleyová. „No léčí, jen se na něj podívejte! Víte, otče, že už mi vytáhl to můj starý srdce z hrudi a rozdmýchal v něm uhlíky? Nebudu v Mulderrigu jediná, co se do něj zakouká, že? Bůh nás chraň před jeho vrozenejma rysama.“

Mahony se směje a vyfukuje kouř k nebi.

Otec Quinn svírá ouško šálku a zdá se, že svádí zuřivý vnitřní boj. Paní Cauleyová se k němu otočí. „Otče, dohlídnete na to, aby se za mě modlily novény?“ Předklání se a strká mu do ruky malou hnědou obálku.

„Ovšem, paní Cauleyová.“

„Tak teda nashle, cestou zpátky ode mě pozdravujte Annie Farellyovou. Stavíte se u ní?“

„Ovšem, paní Cauleyová.“

Když si otec Quinn schovává obálku do kapsy, třesou se mu prsty. Mahony si všímá, že má pevně zaťatou čelist.

Paní Cauleyová klidně upíjí čaj. „No tak ji pošlete sem za mnou a vyřídte jí, ať přinese kus toho svého biskupského chlebičku. Nesvětí snad ženu, když navštěvuje nemohoucí? Možná na mě padne dřímota, to se mi, smůla smůloucí, stává často, když na ni čekám. Pro ten případ jí řekněte, ať nemocnou starěnkou nevyrušuje, ale ten chlebiček ať nechá v kuchyni na stole.“

Věnuje faráři neupřímný úsměv. „Bůh vám žehnej a ochraňuj vás, otče, že jste se za mnou přišel podívat až sem nahoru. Vždycky mi to zlepši náladu.“

Otec Quinn oběma pokývne, a protože už je propuštěn, odchází a v srdci mu to vře. Umrlec ho následuje k brance,